

ת"פ 56768/07/14 - מדינת ישראל נגד א' ה'

בית משפט השלום באילת

ת"פ 56768-07-14 מדינת ישראל נ' ה'

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי

נגד

הנאשם:

א' ה'

ע"י ב"כ עו"ד דארבי-ס"צ

פסק דין

האישום וההרשעה

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם והגב' מ' ה' (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג נשואים ולהם שני ילדים משותפים בני 3 ו-4. ביום 26.4.2014 בסמוך לשעה 13:00 פרץ ביניהם ויכוח, בנוגע למשמורת הילדים, בעקבותיו לקח הנאשם את הילדים מבית המתלוננת והתקדם עמם לכיוון רכבו. המתלוננת ביקשה מהנאשם להשאיר את הילדים אצלה, אך משסרב, נטלה את מכשיר הטלפון הנייד שלו וצעדה לכיוון ביתה. הנאשם רדף אחר המתלוננת, משך בשערותיה, הפילה ארצה ואחז בידה.

תסקירי שירות המבחן

3. ביום 23.3.2015 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם במסגרתו נסקרו קורות חייו ומשפחתו, אך בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי הנאשם בן 38, ללא עבר פלילי, גרוש מהמתלוננת מאז שנת 2014, לאחר 6 שנות נישואין ולהם שני ילדים קטינים, לומד הנדסת קירור ובעל עסק בתחום זה. הנאשם שירת ביחידות מובחרות בצה"ל ומשרת כיום ביחידת מילואים מיוחדת. נתקבל הרושם כי מערכת יחסים בין הנאשם למתלוננת היא מורכבת וקיימת ביניהם תקשורת אלימה. הנאשם ביטא רצון לשקם את קשריו עם המתלוננת. הנאשם שלל נקיטת אלימות מצדו, מלבד אלימות מילולית, וטען כי אירוע כתב האישום נגרם על רקע געגועיו לילדיו ורצונו להיפגש עמם. הנאשם מסר כי

חשש שהמתלוננת תגלה מידע שלא רצה לחשוף בפניה, המצוי במכשיר הטלפון שלו, ומשום כך ניסה להשיבו מידיה. הנאשם טען כי לא התכוון לפגוע במתלוננת ולא גרם לה לחבלה, הן באירוע כתב האישום והן במהלך חייהם המשותפים. הנאשם מסר כי הוא הצליח להשיג יציבות תעסוקתית והוא משקם את מצבו הכלכלי. הנאשם מסר כי ככל שההרשעה תוותר על כנה, יהיה בכך כדי לפגוע ברישיונו לשאת נשק, הדרוש לו לצרכי תפקידו בשירות מילואים. שירות המבחן נפגש עם המתלוננת, שמסרה שהקונפליקטים במהלך הנישואין אופיינו בעיקר בתוקפנות מילולית הדדית, לרוב על רקע חוסר יציבות תעסוקתית וכלכלית. המתלוננת תיארה את הנאשם כאבא טוב וציינה את רצונו העז לשקם את חי המשפחה. המתלוננת מסרה כי היא שוקלת לשקם את הקשר הזוגי עם הנאשם. לדבריה, מאז פרידתם, הנאשם בטא הערכה וכבוד כלפיה. שירות המבחן התקשה לגבש הערכה באשר לסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם, אך העריך כי במצבי דחק, קיים סיכון שהנאשם יחזור על התנהגות המכוונת לנסות לגרום לאחר לפעול לפי רצונותיו. הנאשם שלל צורך בהתערבות טיפולית. על רקע האמור, נמנע שירות המבחן מהמלצה לביטול הרשעה והמליץ על עונש מציב גבולות ומרתיע בדמות מאסר מותנה קצר.

4. ביום 7.9.2015 נתקבל תסקיר נוסף ממנו עלה כי הנאשם מסר שהוא והמתלוננת מקיימים קשר זוגי יציב, שבו לחיות יחדיו והם משקמים את חייהם המשותפים. הנאשם ביטא שביעות רצון ממצבו. עוד נמסר כי הנאשם והמתלוננת השלימו הליך טיפולי זוגי. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת, אשר אישרה כי היא והנאשם שבו לחיות יחדיו וסיימו טיפול זוגי ולאחרונה הם בקשר עם תומכת רוחנית המסייעת להם להרחיב את הבנתם ביחס למצבים שונים כדי לחזק את יכולתם להבין את צרכי האחר בקשר הזוגי. לדברי המתלוננת, השינוי ניכר גם בקרב המשפחה המורחבת וקיימת רגיעה במסגרת הבית והילדים. נמסר על שיפור במצבם הכלכלי, התורם ליציבות הזוגית.

5. ביום 11.10.2015 נתקבל תסקיר משלים. שירות המבחן שוחח עם המטפלת הזוגית של הנאשם והמתלוננת ממנה למד כי השניים השתלבו בטיפול זוגי במסגרת מרכז נועם. השניים הביעו רצון לשקם את יחסיהם ולערוך שינוי בהתנהלותם במערכת הזוגית. הנאשם והמתלוננת רכשו כלים ומיומנויות להתמודדות. נמסר כי הנאשם הביע רצון לשקם את היחסים עם המתלוננת ולשמור על שלמות המשפחה. השניים שבו להתגורר יחדיו מאז חודש אפריל 2015. בשיחה שהתקיימה עם המתלוננת, היא מסרה כי יש שיפור בתקשורת ביניהם ומצבם הכלכלי. קיים ביניהם כבוד הדדי והם לומדים להתמודד עם הקשיים. המתלוננת מסרה כי היא מעוניינת בהמשך הקשר עם הנאשם ושלל חששות מפניו. נמסר כי הנאשם הביע תסכול מהרשעתו והביע חשש שימנע ממנו לעסוק בעבודות ביטחוניות, כפי שעבד בעבר. לדברי הנאשם הוא הקים עסק חדש, בשל חששותיו לעבוד כשכיר. הנאשם הביע רצון לשוב ולשרת ביחידת המילואים, אליה משתייך; ולחדש את רישיונו לנשיאת נשק, מטעמי זהירות בעת נסיעותיו לאזור יהודה ושומרון.

שירות המבחן התרשם כי הסיכון להתנהגות אלימה נוספת כלפי המתלוננת הנו נמוך ואין צורך בהמשך מעורבות השירות בהיבט הטיפולי. בנסיבות אלה מסר שירות המבחן כי שקל מחדש את המלצותיו ועתה מומלץ להטיל על הנאשם עונש שיקומי חינוכי בדרך של צו של"צ בהיקף של 200 שעות. שירות המבחן ציין כי התלבט ביחס להמלצתו בנוגע לשאלת ההרשעה, היות והנאשם לא הציג מסמכים בנוגע לפגיעה

קונקרטי ממשית. עם זאת, לא נשלל צמצום האפשרויות התעסוקתיות העומדות בפני הנאשם ופגיעה בפרנסתו, ונוכח הערכת השירות כי ההרשעה בדין תפגע בדימויו העצמי כאזרח שומר חוק, כל אלה עשויים לפגוע במרקם השברירי של יציבות התא המשפחתי. על רקע האמור, בשקלול כל הפרמטרים, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם בדין.

טיעוני וראיות הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה, עו"ד שחר עידן, עתר לקביעת מתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. בנסיבות הנאשם, עתר התובע להטלת עונש ברף התחתון של המתחם הנטען בדרך של מאסר מותנה, קנס והתחייבות. צוין כי העבירה שבוצעה הינה מסוג העבירות הנפוצות והקשות לאיתור ולחשיפה, כך שאין להימנע מהרשעה. ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר שירות המבחן וסבר כי, חרף העדר עבר פלילי, לא ניתן במקרה דנא, לבטל את ההרשעה בדין, היות והנאשם אינו עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה, לא הוכח כי ההרשעה תפגע בדימויו העצמי של הנאשם ותגרום לו לפגיעה קונקרטי בעתידו התעסוקתי. נטען כי הנאשם מנהל עסק בבעלותו בתחום הקירור ולכן אין סיכוי לפגיעה בעתידו המקצועי. נטען כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, דבר המעלה חשש שלא הפנים את הפסול שבהם. בנסיבות אלה, סבר ב"כ המאשימה כי יש להותיר את ההרשעה על כנה.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד יעל דארבי, סברה כי הנאשם עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה לביטול ההרשעה. נטען כי הנאשם נעדר עבר פלילי והעבירה בוצעה על רקע משבר גירושיו מהמתלוננת. נטען כי הנאשם הפיק תועלת רבה מהמפגש עם שירות המבחן ומההליך המשפטי כולו ויש בכך כדי להפחית את הסיכון להישנות ביצוע עבירה דומה בעתיד. נטען כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה לפגוע בפרנסת הנאשם, היות והדבר עשוי להגבילו מלהתמודד במכרזים של גופים ממשלתיים וביטחוניים, הדורשים גיליון הרשעות. נטען כי ההרשעה תפגע בדימויו העצמי של הנאשם כ"איש ביטחון באופיו", אשר שירת ביחידות מובחרות ביניהן היחידה ללוחמה בטרור (לוט"ר). לבסוף נטען כי רצונם של הצדדים לשקם את חייהם הזוגיים מהווה טעם נוסף לביטול ההרשעה, שתהווה מכשול בדרכם החדשה שקשה יהיה להשתחרר ממנו.

במסגרת ראיות ההגנה לעונש, נשמעה עדותה של המתלוננת, אשר תיארה את הנאשם כאבא נהדר, שאוהב את ילדיו ולא מוותר על המפגשים עימם. המתלוננת מסרה כי מאז הגירושין, יחסיהם השתפרו. הנאשמת ביקשה שלא לפגוע בפרנסת הנאשם, ובכלל זה, לאפשר לו לשאת נשק ולבטל את הרשעתו. המתלוננת אישרה שאירוע כתב האישום אינו הראשון בגינו הוזמנה משטרה, אך טענה כי לא הגישה תלונה בעבר. לשאלת ב"כ המאשימה בנוגע לבקשתה מהמשטרה שייקחו מהנאשם את נשקו כדי שלא תהפוך לכותרת בעיתון, השיבה כי הדברים נאמרו בסמוך לאירוע, בהיותה בסערת רגשות. המתלוננת מסרה כי כיום היא מרגישה בטוחה במחיצת הנאשם, ולדבריה כל הסיטואציה יצאה מפרופורציה.

8. הנאשם סקר את עברו, וציין כי גדל בפנימייה צבאית החל מכיתה ט', התגייס ללוט"ר ושירת ביחידות

קרבות. הנאשם הדגיש את תרומתו למדינה, שירותו ביחידות קרבות כחייל בסדיר ובמילואים, וטען כי נמסר לו שהוא לא יוכל להמשיך לשרת באותה יחידת מילואים, ככל שהרשעתו תוותר על כנה. לדבריו, לאחר שהמתלוננת הגישה את תלונתה, בוטל רישיונו לנשיאת נשק. הנאשם מסר כי כיום הוא נדרש להגיע לאזורים מעבר לקו הירוק במסגרת עבודתו ולשם כך זקוק שיושב לו הרישיון לנשיאת נשק. הנאשם מסר כי בתחילה, לא העריך את חומרת מעשיו, אך כיום מבין זאת היטב והוא מעוניין לשקם את המערכת הזוגית עם המתלוננת. הנאשם סיפר כי חווה באופן קשה את ההליך המשפטי, אשר הביא אותו לעשות עם עצמו חשבון נפש.

דין ומסקנות

9. ככלל, נאשם שהודה במיוחס לו או שאשמתו הוכחה, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע וייענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם, בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682, 683; ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007)).

בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, נקבע כך:

"...הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נ"ד(3) 685, נקבע כך:

"משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את הכלל בדבר המנעות מהרשעה נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדבידואליות של הנאשם בראייה כוללת. נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר את גורם ההרתעה והאכיפה השיטתית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם. ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מההרשעה. באשר לנאשמים בגירים במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי

ורק נסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העברין וזאת לרוב כאשר עלול להיווצר יחס סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברין מההרשעה".

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן "בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.8.1985)).

לצד זאת, מורה האינטרס הציבורי כי בית המשפט יבחן במקרים המתאימים אפשרות לסיים הליך משפטי ללא חותם פלילי. כך קבע כב' שופט ג'ובראן בע"פ 5291/12 מוחמד אבו האני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.11.2012), שם ביצע הנאשם עבירות שונות וחמורות מהמקרה דנא:

"אכן, אסור לו לאדם לפגוע בערכים המוגנים שזכו להגנה מיוחדת בחסות המשפט הפלילי. אדם החוטא לערכים אלה, מצופה לשלם את חובו לחברה ולשאת בעונש שקבעה החברה בגין מעשיו. יחד עם זאת, איננו חיים בחברה נקמנית שכל חפצה הוא להעניש את חברה אשר סטו מדרך הישר אך לשם הענישה. אנו חיים בחברה שפועלת לקדם את ביטחונם האישי של חברה, בין היתר, באמצעות המשפט הפלילי תוך שימוש במנגנון הענישה ככלי להרתעה אינדיבידואלית וקולקטיבית, ולצד זאת אנו פועלים לשיקום החוטאים כדי לשלבם בחזרה בחיי החברה כחברים תורמים שמסייעים לקידומה".

10. לצורך ההכרעה בשאלת ביטול ההרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, מידת הפגיעה שהסבה העבירה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירה - נטילת אחריות, הבעת חרטה, משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעתה על תחומי פעילותו.

נוסף על כך, נלקחת בחשבון שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ע"פ 9090/00 בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.2.2001)).

11. לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, לרבות העבירה, חומרתה, נסיבות ביצועה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, מצאתי כי מקרה זה נופל בגדר החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה. ואבאר מסקנתי.

11.1 סוג העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה - הנאשם הודה בביצוע עבירה של תקיפה סתם נגד בת זוג. אין להקל ראש בכל הפגנת אלימות ובפרט כזו המופנית כלפי בת זוג או כל אלימות במסגרת התא המשפחתי. בביצוע העבירה, פגע הנאשם בשלמות גופה של המתלוננת, בזכות האוטונומיה על גופה ובביטחונה האישי. בתי המשפט הוקיעו את תופעת האלימות במשפחה (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.10.2007); ת"פ (מח' חי') 5002/06 מדינת ישראל נ' עמוד 5

חיים אביטן (ניתן ביום 27.3.2006); ע"פ 2037/92 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.6.1992); ע"פ 11917/04 **נורדיצקי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.5.2005)). העבירה בוצעה במהלכו של ויכוח על משמורת הילדים, בעקבות פרידתם של הנאשם והמתלוננת, בין היתר, על רקע חיכוכים בשל קשיים כלכליים. בבחינת חומרת העבירה, ומבלי להקל ראש, מצאתי כי במקרה דנא האלימות שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת הינה ברף נמוך. במהלך הוויכוח נטלה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם והלכה לכיוון ביתה. הנאשם חשש שהמתלוננת תגלה מידע פרטי שהיה שמור בטלפון, שלא רצה שיחשף בפניה, ולכן רדף אחריה, משך את שערוניה, ותפס את ידה. נסיבות ביצוע העבירה כפי המפורט בכתב האישום אינן מצביעות על תכנון מוקדם ודומה כי הנאשם פעל באופן אינסטינקטיבי וספונטני על רקע להט הוויכוח ביניהם ועל מנת להשיב לידיו את מכשיר הטלפון שלו מידי המתלוננת. המתלוננת לא נחבלה במהלך האירוע. לא ניתן להתעלם אם כן מחלקה של המתלוננת, אשר נטלה ללא רשות את מכשיר הטלפון של הנאשם, כדי למנוע ממנו בדרך זו לנסוע עם ילדיהם המשותפים, הגם שאין בכך הצדקה לנקיטת אלימות כלשהי מצד הנאשם. בעניין זה אציין כי בית המשפט העליון עמד לא אחת על ההקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו (כך למשל, ראו פסיקת כב' השופט י' עמית בע"א 8627/14 **נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2015)).

11.2 סבירות היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעתו - במקרה דנא, דומה כי אין יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו. כאמור, חומרת העבירה דנא הינה ברף נמוך. לצד זאת, התרשמתי מדברי הנאשם כי רישיון נשיאת הנשק דרוש לו במסגרת עבודתו, לצרכי הגנה עצמית, היות והוא מרבה לנסוע לאזורים שונים בשטחי יהודה ושומרון, ולצורך המשך שירותו במילואים ביחידה מיוחדת.

11.3 בחינת פגיעת ההרשעה בעתידו התעסוקתי של הנאשם - לא הוצגה בפני פגיעה קונקרטית ומוחשית בעתידו התעסוקתי, היות והנאשם פתח לאחרונה עסק עצמאי בתחום הקירור. עם זאת, שוכנעתי כי ההרשעה עשויה להביא לשלילת רישיונו לשאת נשק, דבר שעשוי למנוע מהנאשם נסיעה באיזורים שמוטב להצטייד בנשק להגנה עצמית, למי שמורשה לכך. יתר על כן, כפי שציין שירות המבחן, סביר כי ההרשעה בדיון תביא לפגיעה בכושר השתכרותו בעתיד בשל צמצום חלופות תעסוקתיות עתידיות.

11.4 נסיבותיו האישיות של הנאשם - לנאשם אין עבר פלילי, הוא הודה במיוחס לו, לקח אחריות, עבר הליך שיקומי זוגי ושב להתגורר עם המתלוננת, שגם מצידה הביעה רצון לשקם את חייהם הזוגיים ושללה חשש מפניו. שוכנעתי כי אירוע כתב האישום אינו מאפיין את הנאשם והוא חריג בנוף חייו. הנאשם ביטא רצון ליציבות בחייו המשפחתיים והתעסוקתיים ודומה כי החל להשיג את מטרותיו. בנסיבות אלה, מצאתי להביא בכלל חשבון את המלצת שירות המבחן לפיה הותרת ההרשעה על כנה עלולה לפגוע במרקם העדין של התא המשפחתי של הנאשם והמתלוננת.

11.5 השפעת ההרשעה על דימויו העצמי של הנאשם - נמסר כי הנאשם שירת ביחידות מובחרות בשירות סדיר ובמילואים, ולפי דבריו בבית המשפט ההליך המשפטי הביא אותו לעשות חשבון נפש ולהפיק לקחים, היות וחש מושפל מהסיטואציה אליה נקלע. התרשמתי מדברי הנאשם כי הטבעת חותם פלילי תביא לפגיעה בדימויו, כמי שתרם כל חייו הבוגרים לביטחון המדינה במסגרת שירותו הצבאי ביחידות מובחרות.

11.6 שיקום הנאשם - מצאתי ליתן משקל רב לכך שהנאשם והמתלוננת השלימו הליך טיפולי זוגי בהצלחה, שבו לחיות יחדיו, והם עושים מאמצים ראויים לציון לשקם את חייהם הזוגיים והמשפחתיים. נמסר כי השניים רכשו כלים להתמודדות משותפת במצבי דחק. הנאשם הקים לאחרונה עסק חדש ונמסר כי מצבם הכלכלי, אשר היה אחד מהגורמים לחיכוכים בחייהם הזוגיים, משתפר ומתייצב.

כפי שנקבע בפסיקה, חשיבות השיקום והטיפול במקרים של ביצוע עבירות בין בני זוג היא רבה ומצאתי ליתן לגורם זה משקל נכבד בעניינו של הנאשם. ראו תפ"ח (ת"א) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 19.9.2006), שם נאמר:

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו מתלוננת. ככל שרמה זו גבוהה יותר, כך תסתבר יותר ענישה מחמירה, זאת תוך ראיית חומרת העבירות בעבר והציפייה הסבירה כי יחזרו על עצמם בעתיד. כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול."

וכן ראו בע"פ (מח' ב"ש) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.12.2011):
"כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה".

11.7 בחינת הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות - התרשמתי כי לא תהא בביטול הרשעת הנאשם כדי הקלת ראש מצידו ביחס לחומרת מעשיו והתרשמתי כי היה בהליך המשפטי כדי להמחיש עבורו חומרה זו ואף להרתיעו מלחזור ולבצע עבירות נוספות בעתיד. אף פרק הזמן שחלף מביצוע העבירה עד כה - כשנה וחצי - ואשר במהלכו אין אינדיקציה לעבירות נוספות, יש בו כדי לחזק מסקנה זו. בעניין זה אציין כי שירות המבחן אף הוא התרשם כי הסיכון להתנהגות אלימה

נוספת כלפי המתלוננת הנו נמוך עד כי אין צורך בהמשך מעורבות השירות בהיבט הטיפול.

12. מכל המקובץ ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני ב"כ הצדדים, להמלצות שירות המבחן והתרשמתי ממכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצאתי כי בנסיבות העניין אין יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, ועל כן ראוי לבטל את הרשעת הנאשם בדין.

13. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי ראוי להעדיף בעניינו של הנאשם ענישה צופה פני שיקומו ולהשיג את מטרות הענישה באמצעות השתתפות רכיבי גמול בדרך של עונש שיקומי בביצוע עבודה לתועלת הציבור.

14. לאור האמור, ובהתאם להוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, תבטל הרשעת הנאשם והכרעת הדין מיום 10.12.2014.

אני קובע, על יסוד הודאת הנאשם, כי הוא ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, כמפורט לעיל, אך אני נמנע מהרשעתו מהנימוקים המפורטים.

15. מששבו הצדדים לחיים זוגיים משותפים, לא מצאתי לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי כספי למתלוננת. כמו כן, לאור סיום ההליך הטיפולי הזוגי והערכת שירות המבחן כי אין צורך בהמשך מעורבותו בהיבט הטיפולי, לא מצאתי להעמיד את הנאשם בצו מבחן.

סוף דבר

16. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, הנני מטיל על הנאשם כדלקמן:

של"צ - הנאשם יבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור, בהתאם לתכנית שירות המבחן ובפיקוחו, בסיוע הדרכת בני נוער במתנ"ס יעלים באילת, או בכל מסגרת אחרת שתותאם עבורו. אם לא יבצע הנאשם את עבודות השל"צ ניתן יהיה לבטל את הצו ולדון מחדש בשאלת ההרשעה והעונש בעניינו.

התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 8,000 ₪, להימנע במשך שנה מהיום מביצוע כל עבירת אלימות.

מוצגים - ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

עמוד 8

העתק פסק הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתנה היום, ז' חשוון תשע"ו, 20 אוקטובר 2015, במעמד
הצדדים.